

[Socialministeren.]

opsparing. Befolkningens opfattelse af virkningerne er usikker, svingende og modstridende. Også hvor staten skal træffe nye bestemmelser, savner man i mange tilfælde præcis og sikker viden om faktiske forhold.“

Det er denne erkendelse, der danner baggrunden for de bestræbelser, der har ført til tanken om forskningsinstituttet. Jeg har for øvrigt lagt mærke til, at der, efter at tanken om forskningsinstituttet er kommet frem, flere steder har vist sig at være bestræbelser i gang i retning af videnskabelig undersøgelse. Sidst er det omtalt ved indvielsen af Silkeborg alderdomshjems nye sygeafdeling. Ved denne indvielse tog amtslægen, dr. Palle Wiingaard, ordet og udtalte nogle, synes jeg, ganske interessante ord — med den højtærede formands tilladelse —:

„Alderdomsforsorgen bygger på to principper: institutionsprincippet og hjemmehjælpsprincippet. Jeg har derfor længe syslet med tanken om at få foretaget en videnskabelig undersøgelse af, hvor stort behovet er for disse to principper blandt de ældre, og jeg er kommet til det resultat, at jeg gerne vil foretage en sådan undersøgelse i Silkeborg og prøve på at gennemføre en forsøgsordning i denne by. Der skal bl. a. foretages en nøjagtig undersøgelse af, hvor mange der hører hjemme på en sygeafdeling med hospitalspleje, hvor mange der kan klare sig med en almindelig sygeafdeling, hvor mange der kan henføres til almindelige alderdomshjem, og hvor mange der kan klare sig med en hjemmehjælperordning. Derved kan der fås et materiale til belysning af behovet for institutioner og hjemmehjælperordning inden for alderdomsforsorgen, som vil få betydning ud over det ganske land.“

Der er ingen tvivl om, at et sådant arbejde har en helt naturlig tilknytning til et forskningsinstitut af den karakter, der her er foreslået.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen kunne ikke tiltræde lovforslaget, men udtalte ønske om, at der blev nedsat en kommission eller et hurtigt arbejdende udvalg vedrørende en rationalisering af hele vor sociallovgivning. Jeg kan nu ikke se, at dette ønske er relevant i forbindelse med

det foreliggende lovforslag. Her drejer det sig om en konkret enkelthed, som dog er af overskuelig karakter. Men i øvrigt vil jeg gerne være åbensindet med hensyn til spørgsmålet: kommission eller hurtigt arbejdende udvalg vedrørende en sådan rationalisering. Vi har et sådant embedsmandsudvalg i gang i socialministeriet. Det har arbejdet i nogen tid, og jeg har sørget for, at det pågældende udvalg fik et sekretariat, der kunne fremme bestræbelserne. Men jeg vil gerne overveje, om der skulle kunne findes en anden form for fremme af dette arbejde, som det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen var inde på.

Udvalgets ordfører (K. B. Andersen): Jeg vil gerne gøre den bemærkning til det ærede medlem hr. Lorentzen, at jeg synes, hans partis stilling til denne sag er lidt ejendommelig på baggrund af, at det ærede medlems parti jo ikke er tilbageholdende med at kritisere, når det gælder de felter, instituttet skal tage sig af.

Det forekommer mig også, at der er en inkonsekvens i den stærkt understregede henvisning til universiteterne. Det ærede medlem mente, at universitetsprofessorerne nok ville kunne skønne, hvilke opgaver der skulle tages op, og det ærede medlem havde tillid til deres skøn. Det har jeg også, og derfor betyder det noget for mit parti og mig, når de universitetsprofessorer, der er specialister i disse ting, netop ikke mener, at det er opgaver, der skal henlægges til universiteterne. En sådan henlæggelse ville også betyde, at den sociale praksis, som man i høj grad må lægge vægt på i denne sammenhæng, ikke ville komme ind i billedet på samme måde, som det vil blive tilfældet, hvis lovforslaget vedtages.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1 og 2, ændringsforslag nr. 1, § 3, således ændret, og § 4 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2, hvorefter § 5 udgår, vedtoges uden afstemning.

§ 6 vedtoges uden afstemning.